

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

14. Præsaga hominum monstra.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

Idem Valer.
loc. cit.

etiam, cuius imperio Phrygia fuit subiecta, puero dormienti formica in os grana tritici congesserunt. Parentibus deinde eius, quorum prodigium tenderet, explorantibus, augures responderunt, Omnium illum mortalium futurum ditissimum. Nec vana predictio extitit; nam Midas cunctorum penè regum opes abundantia pecunia antecessit: infantiq; incunabula vtili deorum munere donata, onus auro atque argento gazis pensavit. Omittam hìc L. Sullæ & Hostilij Mancini, itemq; Ti. Gracchi & Tarquinij Superbi, nec non Cræsi, ominosos magis, quàm monstrosos angues: vera monstra futuri nuncia percurram.

Idem & Herodot. l. 1.

XIII.

Ælian. lib. 1.
variar. c. 29.

Coi dicunt, in pascuis Nicippi tyranni, ouem peperisse: Peperisse autem non agnum, nec agnam, sed leonem. Atque id Nicippo, qui tum priuatam adhuc vitam agebat, futuram tyrannidem pertendisse. Ita quidem scribit Ælianus. In exercitu Xerxis, quem aduersus Graciam contraxerat, equa partu leporem editum constat, eodem montem Athon vix tandem transgresso. Quo genere monstri tanti apparatus significatus est euentus. Nam qui mare classibus, terram pedestri operuerat exercitu, ut fugax animal, pauido regressu regnum suum repetere est coactus. Bestias quoque locutas supra diximus. Et causam fuisse grauem necesse est, quæ bestijs linguam soluit. Nimirum, more Fæcialium, bella Romanis indixerunt P. Volumnio, & Seruio Sulpicio Coss. Bos namq; mugitu in sermonem humanum conuerso nouitate monstri audientium animos exterruit; quod Orosij supputatione an. 202. ab vrbe condita contigit: quanquam id etiam aliàs dicatur contigisse. Enimuerò & canes legimus locutuleios esse factos. Ita enim scribit Plutarchus. Cimon Atheniensis, cum suos, contra Cyprios, aut Egyptios, pararet milites, & iam in littore maris consissent copia, horrenda illi species oblata est. Vidit enim canem quendam lacepsitum latrare, & inter latrandum vera humana voce vi. Astyphilus igitur Possidoniates vir vaticinij peritus, eiq; familiaris, mortem, ait, hanc sibi speciem presagire. Quod etiam Mauricio Imperatori, equus repentè collapsus prælagijt, vt paulò post docebo.

Valer. Max.
l. 1. c. 6. n. 1.
extern. &
Herodot. l. 7.

Plutarch. in
Cimone.

XIV.

Sed humana monstra præcipuè hunc sibi locum vendicant. Nam illa, vt sunt præcipua, ita & maximè valent: ad ali-

quid

quid significandum. *Filius Croesi regis cum iam, per atatem fa-
ri posset, inquit Gellius, infans erat; & cum iam multum adole-
visset, item nihil fari quibat. Mutus adeo & elinguis diu habitus
est. Cum vero in patrem eius bello magno victum, & urbe in qua
erat, capta, hostis gladio deducto, regem esse ignorans innaderet:
diduxit adolescens os clamare nitens, eoq, nisu & impetu spiritus, vi-
tium nodumq, lingua rupit: planeq, & articulate locutus est, cla-
mans in hostem, ne rex Crasus occideretur. Tum & hostis gladium
reduxit, & rex vita donatus est, & adolescens loqui prorsum deinceps
incapit. Herodotus in historijs huius memoria scriptor est, eiusq,
verba sunt, qua prima dixisse filium Croesi refert: Αὐθροπε μὴ
κτείνε γοῖόνον. Hæc Gellius. At Plinius longè aliter hanc histo-
riam refert, simulq, quid significarit hoc prodigium indicat
his verbis. *Semestris locutus est Croesi filius in crepundys: quo pro-
digio totum id concidit regnum. Læti igitur monstri fuit trillis
exitus. S. Augustinus ipse testatur, vidisse se, gigantèam mu-
lierem Romæ, ad quam spectandam mirabilis fiebat vndequa-
que concursus, cum tamen parentes eius reliquis hominibus
æquarentur: paulò autem post excidium vrbs esse subsecu-
tum. Sarius, cum terribile illud monstrum Anno 1512. Ra-
vennæ visum, quod supra exscripsimus, retulisset, addidit:
Interpretationem quidam eiusmodi esse voluerunt. Superbiam, le-
nitatem, virtutum inopiam, Sodomiticam labem, amorem rerum
labentium, Dei obliuionem, inexplebilem auaritiam, Gallico flagello
castigatum iri. Quod & factum est. Eodem enim anno Gallorum
rex Ludonicus, rupto cum Pontifice & Maximiliano fœdere, Ra-
vennam obsedit: & tandem deditione receptam urbem, contra si-
dem datam, diripuit, & magna clade affecit. Imperante quoque
Constantino, legimus editum infantem ore gemino, dentibus
binis, & barba, oculis quatuor, auriculis duabus quidem, sed
breuissimis. Qui partus, inquit Marcellinus, *Remp. in statum
reclinatum deformem planè portendebat. Quin & Mauritio Ti-
berio Imperatori ortum monstrum interitum denunciauit, vt
videre est in historia Theophylacti Simocattæ expræfecti. Sa-
rellitibus enim ad eius tabernaculum, pro eo ac decebat, excubias
ducentibus, una muliercula partus cruciata doloribus, clarifonas***

A Gellius l. 5.
No. c. 9.

Plin. lib. 11.
Nat. hist. c. 56

S. Augustinus
lib. 15. de ci-
uit. c. 23.

Supra c. 47.
§ 2.
Sur. An. 1512.
de reb. in or-
be gestis.

Theophylact.
Simoc. lib. 6.
c. 1. & 2. hist.
Mauritianæ.

voces iterum ac sapius effudit. Egreditur de excubitoribus, qui feminam tam absone clamore prohibeat. Vbi domunculam intravit, causamq; vociferationis exquisivit, illa parte soluitur. Is nature piaculum erat: puer nempe sine oculis, sine palpebris, sine supercilijs, sine manibus, sine brachijs, peregrinum quiddam, & informe. Ad coxendices praterca cauda piscis agnata visebatur. Spectaculi huius formâ, & modo lustrato, satelles parentes ipsos cum puero ad Imperatorem deducit. Qui portento conspecto, parentibus interrogatis, unde id haberent, ubi causam nullam attulerunt, spectare desinit, quod natum erat, interfici iubet. Ita monstri mater absolvitur, & infans gladio conciditur. Die altero Imp. Enarum (loci nomen est) cum exercitu transit; mensiq; duabus parasangis, castra vallo communit. Tum de eius equis nobilissimus, & aureis ornamentis decorus collabitur, ruptoq; ventre confestim extinguitur. Ex omnibus hisce presagijs Imp. infausta & peratrocia sibi in posterum presentens, & presentibus terrefactus, ob metum futurorum in aestu dine haud mediocri versabatur, &c. Recentius quoddam portentum futurarum calamitatum prænuncium memorabo. Anno 1533. postquam die 17. Iulij Cometes longa cauda visus indigitavit, sequenti anno, pacificum illum, & omnibus modis laudandum regem Fridericum fati sublatum iri, memorabile quiddam accidit, quod Iustinus Goblerus narrat. Mortuo rege, corpus eius, de more, balsamo perunctum & amomo delibutum picatâque sandapilâ inclusum fuit. Feretro ita vndique obturato, ut ne aër quidem, aut mortalis odor inde posset expirare, cadaver tamen adeo coepit sanguinare, ut defluentem inde cruorem subiectis vasibus necessum fuerit excipere. Hæc cum præter naturam, in corpore mortui, & exsuccis membris contingerent, illico omnes censuerunt, Deum tam manifesto signo aliquid velle portendere. Et recte censuerunt. Lubeci enim, & in adstitis partibus, bella ac seditiones, aliâq; alibi gravissimæ calamitates extiterunt. Quippe eodem præterea anno in Hungariam & Austriam Turcarum tyrannus irrupit. Henricus octavus Angliæ Rex Caroli V. Imp. Romani novercam repudiavit, consiliariosque aliquot factum dissuadentes capite mulctavit, *Quibus apparet, caelestium numen, & Casaris*

Iustin. Gob-
ler. lib. 2. de
reb. gestis
Lubecens.

Val. Max. l. i.
cap. 6, n. 12.

Cæsaris gloria fanisse, & populi errorem (aut peccata) inhibere voluisse.

Itaq; peccantibus hominibus, sicut Deus etiam naturam peccare, ut de clade futura cogitantes animaduertant, quantum ab eorum sceleribus Author naturæ abhorreat, qui monstris maximis ostendit, nihil esse tam monstruosum, quam peccatum. Sed & bonitatem suam immensam declarat. Ex benevolentia enim nuncium præmittit, ne veniat inopinatus. Præcogitatum malum minus offendit; & ictum, quem prævidemus, commodius excipimus. Immò longè facilius declinamus. Idcirco monstra præcedunt, ut signum sint rei alicuius gravis secururæ; eam quia consultius est auertere, quam expectare, clemens providentia est, præmonere secururam. Sic equis non in ipso cursu, aut præcipitio, sed antè fræna iniiciuntur. Quanti passim fiunt vaticinia? quanta olim in æstimatione fuerunt Sibyllarum oracula? Nonnè beneficij magni loco recensuit rex David: *Incerta, & occulta sapientia tua manifestasti mihi?* Numquid ipse Deus, in amoris testimonium, dixit: *Num celare potero Abraham, qua gesturus sum?* Denique nonnè amoris signum fuit, quando illa voce Patriarcham consolatus est: *Eritq; arcus in nubibus, & videbo illum, & recordabor fæderis sempiterni, quod pactum est inter Deum & omnem animam viventem?* Cùm ergo plerumque Mundi Gubernator, etiam monstris aliquid significare soleat, sine optimo ea in mundum inducit. Per ea enim hominibus loquitur, præcauet, vaticinatur. Qui illum timent, qui filij sunt morigeri, faciem eius præoccupant in confessione. Vident enim atque intelligunt, quò radius eat, & ad quem scopum diuinus digitus intendatur. Quare vel se præparant ad cælestem iram fortius excipiendam, vel citius anteuertendam. Lippientibus oculis vel sine fructu, vel non sine molestia lumen admouetur. Qui si aliud nihil è monstris discere vellent, saltem possent in illis æternæ providentiæ signa agnoscere. *Idoneum, opinor, testimonium divinitatis, veritas divinationis, ait Tertullianus. Hinc igitur apud nos futurorum quoque fides rata est, jam scilicet probaturum, quia cum illis, qua quotidie probantur, prædicebantur.* Enimvero,

XV.

Psal. 50. 8.

Gen. 18. 17.

Gen. 9. 16.

Tertull. in Apolog. ad uers. gent. c. 20.